

хитрини и се закле да си отмъсти. И безъ това, ни денемъ, ни нощемъ, можеше да намърн покой отъ тѣга и копнежъ по България...

Царьтъ мълчеше и слушаше. Той отдавна очакваше това. Защото знаеше, че буйниятъ Иванко нѣма да издържи дълго при новия си господарь. Освенъ това познаваше добре и непостоянниятъ му нравъ: ту дивъ и необузданъ, ту кроткъ и разкаянъ като дете.

И хиляди нови мисли, нови начинания се развихряха въ душата му. До като императоръ Алексей се залягваше съ пиршества и пантомими въ Константиновградъ, Иванко, — комуто императорътъ довърляше слѣпо въ всичко — издигаше нови крепости по Хемуса, уволняваше старитѣ войски, замѣстваше ги съ нови, български набори, купуваше скѣпи оръжия и се готвѣше за тежка борба. Но съ кого? Алексей смѣташе, че Иванко се укрепява срещу българитѣ, но никой не знаеше дали крепоститѣ по Хемуса не бѣха по-пригодни за бранъ срещу Визансъ... А отдавна люде на Доброиръ Хризъ му бѣха донесли клетвитѣ и увѣренията на бившия Струмишки владѣтель, че Калоянъ може всѣки мигъ да разполага съ него и земитѣ му като съ свои.

Царьтъ потри довольно рѣще. Работитѣ се нареждаха точно така, както той желаше. До като въоръжи и обучи силна и мощна войска, Иванко и Хризъ, заедно съ отрядитѣ, които той самъ постоянно пращаше надолу да грабятъ, плячкосватъ и безпокоятъ империята, щѣха да подкопаятъ и безъ това гилитѣ ѣ основи. А день и нощ тайни находници обикаляха изъ по-значителнитѣ градове на Визансъ, подхвърляха лукава отрова въ душитѣ на ромейскитѣ властници и бавно рушеха съпротивата на врага отъ вътре. Дори и сърбитѣ — обикновено вѣроломни и измамни — този пътъ дружеха съ него и не се подаваха на ромейскитѣ изкушения. Князь Стефанъ държеше на съюза си съ него.

Мѣжетѣ ядѣха, пиеха и се смѣха. На два пъти куманската прислужница на Целгуба дойде да напомни, че царицата ги чака. Най-сетне великиятъ примикюръ отведе